Garay András: „Jöjj, mert minden készen van!”

Lukács 14,15-24 – Példabeszéd a nagy lakomáról
Elmélkedés 2026. november 3.

Központi gondolat: Isten meghívott bennünket az ő szeretetének lakomájára.
A kérdés nem az, hogy Isten akar-e minket, hanem az, hogy mi akarunk-e válaszolni az ő hívására.

1. Meghívottak vagyunk

Elkészült a lakoma, a gyertyák égnek, a házigazda várja vendégeit. Nem egy egyszerű hétköznapi vacsoráról van szó, hanem egy ünnepről, amelyre valaki szeretettel készül. Minden egyes vendégnek megvan a maga helye. A házigazda nem azért hívja meg őket, mert szüksége van valamire tőlük, hanem azért, mert szeretné megosztani velük az örömét.

Aztán elérkezik a vacsora ideje. A szolgák elindulnak, hogy szóljanak a meghívottaknak: **„Jöjj, mert minden készen van!”**
De a meghívottak sorra kifogásokat keresnek. Az egyik földet vásárolt, a másik ökröket vett, a harmadik megnősült. Mindegyiküknek van valami fontos dolga. Egyik sem mondja, hogy gyűlöli a házigazdát. Egyik sem támadja meg a meghívást. Egyszerűen csak nem érnek rá.
És talán éppen ez a példabeszéd legmegrendítőbb része.
Nem arról olvasunk, hogy az emberek nyíltan szembefordulnak Istennel. Nem arról, hogy kijelentik: nincs szükségük rá. Hanem arról, hogy annyira lefoglalja őket a saját életük, a saját terveik és a saját ügyeik intézése, hogy végül nem marad helyük Isten számára.
Vajon nem ismerős ez a helyzet?

Isten ma is hív bennünket. Hív a szeretetre, a megbocsátásra, a szolgálatra. És talán mi sem mondjuk neki nyíltan, hogy nem akarjuk őt. Csak azt mondjuk: majd később. Most nincs időm. Most más a fontos. Majd ha nyugodtabb lesz az életem.
A mai evangélium ezért nem csupán egy régi történet. Ez a mi történetünk is.

Álljunk meg egy pillanatra, és kérdezzük meg magunktól:
Vajon Istennek milyen helye van a mindennapi életemben? Valóban az első helyen áll, vagy csak akkor fordulok hozzá, amikor minden más dolgomat elvégeztem?

2. Isten lakomára hív – Isten odaajándékozza magát

A példabeszéd egy lakomáról szól. A Szentírásban a lakoma gyakran az öröm, a közösség, a bőség és az üdvösség jelképe. Isten nem pusztán törvényeket akar adni nekünk. Nem csupán azt akarja, hogy teljesítsük a parancsait, és közben távol maradjunk tőle.
Ő közösségbe akar vonni bennünket önmagával.
A keresztény élet legmélyén nem egyszerűen szabályok teljesítése áll, hanem egy személyes kapcsolat: az élő Istennel való találkozás. Az a kapcsolat, amelyben megtapasztaljuk, hogy szeretve vagyunk, megtapasztaljuk, hogy milyen a Lélekkel együtt élni, hogy van bocsánat a bűneinkre, hogy van remény a kudarcaink után, és hogy a halál sem mondhatja ki az utolsó szót.
A példabeszédben a házigazda ezt üzeni: **„Jöjj, mert minden készen van!”**
Figyeljük meg: nem azt mondja, hogy gyere, és előbb bizonyítsd be, hogy méltó vagy rá. Nem azt mondja, hogy előbb tedd rendbe az egész életedet, oldd meg minden problémádat, győzd le minden gyengeségedet, és csak utána léphetsz be.
A lakoma készen van. A meghívás megelőzi a mi érdemeinket.

Ez a katolikus hit egyik legmélyebb igazsága: Isten megelőz bennünket. Ő kezdeményez. Ő szeret előbb. Ő hív akkor is, amikor mi még távol vagyunk tőle. Azért kapjuk Isten szeretetét, hogy átalakítsa az életünket.

De mi van ma az Isten asztalán? Nyilván nem ételektől roskadozik, hanem felkínált lehetőségektől. Lehetőség arra, hogy éld a szeretetteljes életet, hogy legyen tapasztalatod Isten valóságáról, hogy normális emberi kapcsolataid legyenek, hogy a családod rendben legyen, hogy ne hajózz állandóan a vágyak óceánján, hanem éld az élet békéjét és örömét. Ez vár ma a terített asztalnál. Kell ez neked egyáltalán?

Így szól a meghívás: **„Jöjj, mert minden készen van!"**
Ne várd meg, amíg tökéletes leszel. Ne várd meg, amíg minden kérdésedre választ kapsz.
Elhiszem-e igazán, hogy Isten nemcsak másokat hív, hanem személyesen engem is? El merem-e fogadni az ő szeretetét akkor is, amikor méltatlannak érzem magam rá?

3. A kifogások, amikor a jó dolgok is eltávolítanak Istentől

A példabeszédben az első meghívott földet vásárolt. A második öt pár ökröt vett. A harmadik megnősült. Ezek önmagukban nem rossz dolgok.
A föld, a munka, a megélhetés, a házasság, a család mind lehet Isten ajándéka. Jézus nem azt tanítja, hogy el kell fordulnunk a világtól, el kell hanyagolnunk a családunkat, vagy nem kell felelősséget vállalnunk a mindennapi feladatainkért.
A probléma nem az, hogy ezek az emberek dolgoznak, gazdálkodnak vagy családot alapítanak. A probléma az, hogy ezek a dolgok annyira elfoglalják őket, hogy már nem marad helyük annak, aki mindezt nekik ajándékozta.
Ez a keresztény élet egyik legnagyobb veszélye: nemcsak a rossz dolgok távolíthatnak el Istentől, hanem a jó dolgok is, ha azok kerülnek az első helyre.
Lehet, hogy valaki azért nem imádkozik, mert mindig dolgozik. Mindig van még egy feladata, egy telefonhívás, egy elintéznivaló. És mire este lesz, már csak arra vágyik, hogy végre ne kelljen semmire figyelnie.
Másvalaki a családjára hivatkozik. Szereti a gyermekeit, gondoskodik a házastársáról, mindent megtesz értük. De közben talán megfeledkezik arról, hogy a családját is Istenre bízhatja, és hogy a családi szeretet is akkor válik teljessé, ha Isten szeretetéből táplálkozik.
Van, aki a gondjai miatt nem tud imádkozni. Más a sikerei miatt. Az egyiknek a fájdalom tölti be az egész szívét, a másiknak a jólét és a kényelem.
És ott vannak a mai kifogásaink is:
„Most nincs időm Istenre, a rászorulókra, egymásra, a barátokra."
„Most még élni akarok, majd idősebb koromban komolyabban veszem a hitemet."
„Majd én is megbocsátok, ha a másik előbb megváltozik."
„Majd egyszer kibékülök vele."
A „majd" sokszor észrevétlenül a keresztény élet egyik legveszélyesebb szava lesz. Mert a halogatás nem mindig hangos lázadás. Néha egészen csendes. Nem tagadjuk meg Istent, csak mindig későbbre tesszük őt.
Pedig a hit nem egy olyan feladat, amelyet majd akkor végzünk el, ha minden másra már jutott idő. A hit kapcsolat. És egy kapcsolat elhanyagolódik, ha soha nem adunk időt a másiknak.
Gondoljunk azokra az emberekre, akiket szeretünk! Ha soha nem beszélnénk velük, soha nem hallgatnánk meg őket, soha nem lennénk jelen az életükben, vajon megmaradna-e a kapcsolatunk ugyanolyan mélynek?
Istennel sincs ez másképpen. Ő hűséges akkor is, amikor mi elfeledkezünk róla, de nekünk is szükségünk van arra, hogy újra és újra időt adjunk neki.

És itt érdemes feltennünk egy őszinte kérdést:
Mi az én leggyakoribb kifogásom Isten előtt? Mi az, amire mindig hivatkozom, amikor ő közelebb szeretne hívni magához?
Talán a munkám. Talán a fáradtságom. Talán egy régi sérelem. Talán a félelmem attól, hogy ha valóban átadom magam Istennek, akkor valamit meg kell változtatnom az életemben.
Ne féljünk ezt őszintén kimondani előtte! Isten nem azért mutat rá a kifogásainkra, hogy megszégyenítsen bennünket, hanem hogy szabaddá tegyen.
Nem az a cél, hogy minden földi feladatunkat elhagyjuk, hanem az, hogy mindent a megfelelő helyre tegyünk.
Isten nem elvesz az életünkből, hanem értelmet akar adni neki.

4. Isten különösen is keresi a kicsinyeket

Amikor a meghívottak visszautasítják a meghívást, a házigazda nem mondja azt, hogy akkor legyen vége mindennek. Nem zárja be az ajtót. Nem hagyja üresen a székeket.
Azt parancsolja szolgájának, hogy menjen ki a város tereire és utcáira, és hozza be a szegényeket, a bénákat, a vakokat és a sántákat.
Később még tovább küldi a szolgát: menjen ki az utakra és a sövényekhez, és hívja be az embereket, hogy megteljék a ház.
Azok kerülnek előtérbe, akik talán nem számítanak fontosnak a világ szemében; akiknek nincs vagyonuk, társadalmi rangjuk, befolyásuk; akik talán nem tudnak semmit viszonozni a házigazda nagylelkűségéért.
Ők mégis meghívást kapnak.
Jézus korában ez különösen erőteljes üzenet volt. Isten országa nem csupán azoké, akik magukat igaznak, kiváltságosnak vagy méltónak tartják. Isten országa nyitott azok előtt is, akiket mások félreállítanak, lenéznek vagy elfelejtenek.
És ez a mai Bokor számára is fontos küldetés.
Vajon a mi közösségeinkben van-e helye a magányosnak? Annak, aki gyászol? Annak, aki szegény? Annak, aki nem tudja olyan szépen megfogalmazni a hitét, mint mások? Annak, aki hosszú idő után szeretne visszatérni hozzánk? Annak, akinek zavaros a múltja, akinek kérdései vannak, vagy aki még keresi Istent?
Vagy csak azokat fogadjuk szívesen, akik hozzánk hasonlóak, akik kényelmesek számunkra, akik nem zavarnak meg bennünket?
A példabeszéd arra hív, hogy ne mi szabjuk meg, kit tartunk méltónak Isten szeretetére.
Mert ha őszinték vagyunk, be kell vallanunk, hogy mindannyian irgalomra szorulunk. Egyikünk sem azért ülhet Isten asztalához, mert hibátlan. Mindannyian ajándékba kapjuk a meghívást.
A szegények, a bénák, a vakok és a sánták képe lelki értelemben rólunk is beszélhet.
Hányszor vagyunk mi is szegények szeretetben? Hányszor vagyunk vakok a saját hibáinkra? Hányszor bénít meg bennünket a félelem, a harag vagy a múltunk? Hányszor nem tudunk elindulni a megbocsátás útján?
Isten nem azért hív, mert nem látja a gyengeségeinket. Hanem úgy hív, hogy mindezeket ismeri. És a meghívása nem azt jelenti, hogy minden rendben van bennünk. Azt jelenti, hogy ő kész velünk dolgozni, gyógyítani, formálni és vezetni bennünket.

Van még egy fontos részlet: a szolgának ki kell mennie az emberekhez.
Ez nem csupán Isten nagylelkűségéről szól, hanem a mi küldetésünkről is. Jézus Egyháza nem élhet úgy, mintha az embereknek maguktól kellene megtalálniuk az utat hozzá.
Nekünk is ki kell lépnünk a saját köreinkből. Meg kell szólítanunk azokat, akik magányosak. Észre kell vennünk azt, akit mások nem vesznek észre.

Meg kell hívnunk az embereket magunkhoz, a mi világunkba, az Ő világába. Nem kényszerrel, nem fölényeskedve, nem ítélkezve, hanem szeretettel. Talán egy kedves szó, egy őszinte érdeklődés, egy megbocsátó gesztus vagy egy egyszerű meghívás lesz az az ajtó, amelyen keresztül valaki újra közel kerül Istenhez.

Lehet, hogy Isten éppen engem akar elküldeni valakihez, aki már régóta várja, hogy valaki észre vegye.

5. „Kényszeríts bejönni" – A meghívás sürgető szeretete

A példabeszéd végén a házigazda ezt mondja: „Menj ki az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljék a házam."
Ezt a mondatot fontos helyesen értenünk. Jézus nem erőszakos hitre buzdít. Isten nem akarja elvenni az ember szabadságát, és nem kényszeríti rá a szeretetét.
A kifejezés inkább a meghívás sürgető erejét fejezi ki. A szolgának nem szabad közömbösen megállnia, nem mondhatja azt, hogy akit elsőre nem sikerült megszólítania, azt magára hagyja. Kitartóan kell hívnia az embereket, mert a házigazda valóban azt akarja, hogy megteljék a háza. Gondoljatok a terméketlen fügefa gazdájára, ha kell háromszor megkapálja, mert mindig van remény.

Isten szeretete nem közömbös. Ő nem mond le könnyen az emberről.
Mi már talán lemondtunk valakiről. Egy gyermekünkről, aki eltávolodott a hittől. Egy testvérünkről, akivel megromlott a kapcsolatunk. A házastársunkról, akivel régóta nehéz együtt élni. Vagy talán saját magunkról, mert úgy érezzük, túl sokszor hibáztunk már.
Isten azonban nem olyan könnyen mond le rólunk, mint ahogyan mi egymásról vagy önmagunkról.
Ez persze nem jelenti azt, hogy mindenkit azonnal meg tudunk változtatni. Nem tudjuk kikényszeríteni mások gondolkodásának megváltozását. De imádkozhatunk értük. Szerethetjük őket. Tanúságot tehetünk Jézus örömüzenetéről és arról, hogy mi is vár ránk a terített asztalnál. És nyitva tarthatjuk előttük az ajtót.
Ugyanakkor a példabeszéd figyelmeztetés is: a meghívás komoly dolog. A vendégeknek válaszolniuk kell. A meghívás ajándék, de nem közömbös, hogy elfogadjuk-e.

A keresztény életben eljöhet az a pillanat, amikor nem elég azt mondani: hiszek Istenben. Azt is meg kell kérdeznünk: Engedem-e, hogy ez a hit megváltoztassa a döntéseimet, a kapcsolataimat, a szokásaimat?

A lakoma készen van, de a meghívásra válaszolnunk kell.
És erre a válaszra nemcsak életünk végén kerül sor, hanem ma is, ebben az órában, a következő döntésünkben.
Talán ma kellene újra elkezdenem komolyan venni Istent. Talán ma kellene bocsánatot kérnem. Talán ma kellene elengednem egy régi haragot. Talán ma kellene időt adnom Istennek, vagy észrevennem valakit, akit eddig nem vettem észre.
Isten ma hív. Nem azért, mert holnap már nem szeret minket, hanem azért, mert a mai nap is az ő ajándéka, és ma is megnyílhat előtte a szívünk.

6. Ma válaszolok a meghívásra?

A nagy lakoma példabeszéde végül mindannyiunk elé három kérdést állít.

Az első: **Meghallom-e Isten meghívását?**
A világ tele van zajjal. Rengeteg elvárás, feladat, aggodalom és vágy vesz körül bennünket.

Néha annyira megszoktuk a zajt, hogy már a csend is kényelmetlen számunkra. Mindenki beszél hozzánk, az on-line lét ma elvárt, reagálni kell, szinte azonnal.
Pedig Isten sokszor a csendben szólít meg bennünket. A Szentírás egy mondatán keresztül. Egy lelkiismereti felismerésben. Egy másik ember szavában, szemében, hiányaiban, vagy éppen egy nehézségben, amelyben újra megtanulunk hozzá fordulni.

A második kérdés: **Milyen kifogással tartom távol magam Istentől?**
Nem kell most hosszú listát készítenünk. Elég, ha őszintén felismerünk egyetlen dolgot. Egy akadályt, amelyet Isten elé teszünk. Egy halogatást. Egy félelmet. Egy ragaszkodást, amelynek már túl nagy hatalmat adtunk az életünk fölött.

És a harmadik kérdés: **Mit teszek ma azért, hogy igent mondjak neki?**
Ne csak általánosságban gondoljunk a változásra. Válasszunk egy konkrét lépést.
Lehet, hogy ma tíz percet csendben töltök Istennel. Lehet, hogy újra kézbe veszem a Szentírást. Lehet, hogy elindulok a kiengesztelődés útján. Lehet, hogy felhívok valakit, akivel régen beszéltem. Lehet, hogy imádkozom azért, akit nehéz szeretnem.
A lényeg az, hogy ne maradjunk kívül a lakoma ajtaján, miközben Isten szeretettel hív bennünket.

A lakoma képe a végső reményünket is őrzi: Isten nem a magányra és nem az örök távolságra teremtett bennünket, hanem a vele való közösségre. Ezért ma ne a kifogásainkat vigyük magunkkal, hanem a meghívás örömét.
Halljuk meg újra a házigazda szavát, amelyet Jézus az evangéliumon keresztül nekünk is mond: **„Jöjj, mert minden készen van!”**

Ne halogassuk a szeretetet! Ne halogassuk a megbocsátást! Ne halogassuk Istent! Mert ő már elindult felénk. Most rajtunk a sor, hogy elinduljunk feléje!

Legyen így! Amen!